

ΜΥΘΟΙ. ^(α)

Μῦθος 1.

Δύω πετεινοί.

Ἐν ἀγάπῃ καὶ συμπνοίᾳ
Ἐζων δύω πετεινοί
Πρὶν ἢ ὄρνιθα φανῇ,
Τοῦ πολέμου ἡ αἰτία.

Μετὰ συμπλοκὴν ἀγρίαν
Εἷς ἐκ τούτων ἡττηθεὶς
Ἔμενεν ἀποσυρθεὶς
Εἷς ἀπόκεντρον γωνίαν.

Ὁ νικήσας πτερυγίζει
Κ' ἐπὶ στέγης ὑψηλᾷ
Ὑπερήφανον πολλὰ
Νικητοῦ ὥδην σαλπίζει.

(α) Ἐπειδὴ εὐηρέστησαν τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας, ὥς πολλὰ-
χόθεν ἐπληροφόρηθημεν, οἱ ἐν τῷ Ἡμερολογίῳ τοῦ παρελθόντος ἔτους
δημοσιευθέντες μῦθοι τοῦ κυρίου Α. Κατακουζηνοῦ, δημοσιεύομεν καὶ
ἐφέτος τινὰς ἐξ αὐτῶν, ἐλπίζοντες, ὅτι οὕτω ποιῶμεν καὶ αὐτοὶ εὐάρεστα.

Ἄγριον κρωγμὸν ἀφίνων
Ἀπροσδόκητος ἐχθρὸς
Μέγας γῦψ καὶ φοβερὸς
Ἦλθε τότε πρὸς ἐκεῖνον.

Εἰς τὸ ῥάμφος του ὁμοίως
Ἐσβυσαν ὡς ἀστραπὴ
Καὶ τῆς νίκης οἱ καρποὶ
Καὶ τοῦ νικητοῦ ὁ βίος.

Ἐμεινεν ὁ ἄλλος μόνος
Καὶ προέβη ζηλευτός,
Τώρα κύριος αὐτὸς
Τῆς αὐλῆς, τοῦ ὀρνιθῶνος.

Τύχης θελήμα κοινόν
Ἐπὶ γῆς τὸ πᾶν ὀρίζει·
Ἀνυφοῖ τὸν ταπεινόν,
Τὸν ἀγέρωχον κρημνίζει.

Μῦθος 6.

Βάτραχος θελῶν νὰ γείνη χονδρὸς ὡς βοῦς.

Εἰς τὴν παράλιμνον ὁδὸν
Βοῦν βάτραχός ποτε ἰδὼν
Παχὺν καὶ παμμεγέθη,
Εἰς πειρασμὸν εὗρέθη.

Μικρὸς καὶ μόλις ὁρατὸς
Ἀποφασίζει καὶ αὐτὸς

Τὸ χόνδρος του νὰ φθάσῃ,
Καὶ νὰ τὸν ὁμοιάσῃ.

Φυσᾷ, φουσκώνει, προσπαθεῖ,
Ἄλλ' ἂν εὐδέν τι κατορθοῖ,
Κατάρθωσε νὰ σκάσῃ
Πρὶν τὸν σκοπὸν του φθάσῃ.

Ὁ μικρὸς ἂν προσπαθεῖ
Καὶ αὐτὸς νὰ μιμηθεῖ
Ὅσα πράττουν οἱ μεγάλοι
Σφάλλει.

Μῦθος 11.

Ὁνος καὶ κλέπται.

Πρὸς καλὴν ποτέ του μοῖραν
Ἀνοικτὴν εὐρὼν τὴν θύραν
Εδραπέτευσεν ὁ ὄνος,
Καὶ μακρὰν τοῦ ἀχυρῶνος
Χλόην ἔτρωγε πρασίνην
Μ' ἡσυχίαν καὶ εἰρήνην.
Δύω ἄνδρες ἐπελθόντες
Καὶ τὸν βόσκοντα εὐρόντες,
Δέσαντές τον μὲ σχοινίον
Ἔσπευσαν μ' αὐτὸν νὰ φύγουν
Καὶ κτυπῶντες τὸν ὠδήγουν
Εἰς τὸ δάσος τὸ πλησίον.

Ἄλλ' ἐκ τῆς διαφωνίας
Ἐστερήθησαν τῆς λείας.
Ὁ μὲν ἔκραζε προτείνων
Τὸν κλαπέντα νὰ πωλήσουν,
Ὁ δὲ ἄλλος ἀντιτείνων
Ἦδελε νὰ τὸν κρατήσουν.
Μετ' ἀνωφελεῖς ἐκφράσεις,
Ἀπειλὰς, κραυγὰς, ἐνστάσεις,
Ἦρχισε πυγμομαχία
(Ὡς συμβαίνει ἐν Ἀγγλίᾳ),
Ὅτε τρίτος διαβαίνων
Ἦρπαξε τὸν ἥρπαγμένον.

Δύω ἀντιφερομένων
Καὶ ἀλλήλοις μαχομένων
Τρίτος ἄλλος τις προφθάνει
Καὶ τὸ λάφυρον λαμβάνει.

Μῦθος 15.

Σκύλος ἐστιώμενος.

Διέδιδον ψηγόμενα
Καὶ παρασκευαζόμενα
Ὅσμήν εὐώδη φαγητὰ
Ἐξαίρετα καὶ θαυμαστά·
Περιστεραὶ, φασιανοὶ
Καὶ τῆς Ἰνδίας πετεινοὶ

Καὶ ὅσα εἰς πλουσίων
Ὑπάρχουν μαγειρεῖον.

Ὁ σκύλος τῆς οἰκίας,
Τὰ μαγειρεύματα ἰδὼν
Καὶ τὰς ἐτοιμασίας,
Καὶ ἀπαντήσας κατ' ὁδὸν
Τοῦ γείτονος τὸν σκύλον
Συμπαίκτορα καὶ φίλον,
Φιλόφρων τὸν ἐκάλεσε
Κ' εἰς δεῖπνον προσεκάλεσε·
„Ἐλθέ, ὦ φίλε, ὥς ποθεῖς,
Νὰ φάγῃς καὶ νὰ εὐφρανθῇς·
Οὐδ' εἰς τὸν ὕπνον φαγητὰ
Δέν εἶδες τόσον ἐκλεκτὰ“.

Ταχὺς ἐλθὼν ὁ προσκληθεὶς
Καὶ εἰς τὸ μαγειρεῖον
Μετὰ τοῦ φίλου πορευθεὶς
Καὶ τὴν οὐράν του σείων,
Ὡσφραίνετο
Κ' εὐφραίνετο.

Ἀλλ' ὦ ἀφάτου μοίρας!
Ὁ μάγειρος προφθάνει
Καὶ μέ τὰς δύο χεῖρας
Τὸν ἄσλιον λαμβάνει,
Καὶ ρίπτει τὸν παράσιτον
Ἐκ τῆς οἰκίας ἄσιτον.

Ποτὲ μὴ προΰμιῦσαι
ὑπόσχεσιν νὰ δώσης
ἂν βέβαιος δὲν ᾔῃσαι
αὐτὴν νὰ ἐκπληρώσης.
Ἄλλ' οὔτε ὁ καλῶς φρονων
εἰς λόγους κ' ὑποσχέσεις
Βασίζεται ἀνδρώπων, ὧν
Ἀμφίβολος ἦ ψέσεις.

Μῦθος 17.

Μυῖα ἐπιστρέφουσα ἐκ μάχης.

Ἴππος μετ' ἀγρίαν μάχην
ὠδηγεῖτο ἰδρωμένος
καὶ βαρέως πληγωμένος.
Ἐπὶ τὴν τοῦ ζώου ῥάχιν,
ἄγνωστός του συνοδία,
ἐπεκάρθητο ἡ μυῖα.

Ἄλλη μυῖα προστυχοῦσα
πρὸς τὴν ἔφιππων ὠμίλει·
„Πόθεν ἔρχεσαι, ὦ φίλη“;
καὶ αὐτὴ μεγαλαυχοῦσα·
„Ἐκ τῆς μάχης τῆς κρισίμου,
εἶπεν, ἔρχομαι, χρυσῇ μου.“

Πόσοι ἄδοξοι καὶ πόσοι
Θέλουν νὰ συμμερισθῶσι
Δόξης ἔργων, τὰ ὅποῖα
Εἶναι ἄλλων ἐργασία.

Μῦθος 20.

Αἰτίοψ.

Εἰς βαρβάρων πόλιν, ὅπου
Πρὸς αἰσχύνην τοῦ ἀνθρώπου
Καὶ οἱ ἄνθρωποι πωλοῦνται
Καὶ ὡς κτήνη θεωροῦνται,
Εὐρωπαῖος ἦλθε φθάσας
Καὶ ἀπῆλθεν ἀγοράσας
Ἐκτὸς ἄλλων ἀναγκαίων
Καὶ αἰτίοπα ὠραῖον.

Οὗτος, τόσα ἔχων ἄλλα
Προτερήματα μεγάλα,
Μὲ τὸ μαῦρον πρόσωπόν του
Ἔβλιβε τὸν κύριόν του·
ὅστις δίχως νὰ βραδύνη
Ἦρχισεν αὐτὸν νὰ πλύνῃ,
Καὶ ἀκάματος ἐφάνη
Προσπαθῶν νὰ τὸν λευκάνῃ.

Μετὰ πλύσεις πολυτρόπους
Καὶ σαπωνισμοὺς καὶ κόπους

Ὁ πλυνόμενος ἀκόμα
Δὲν παρήλλαξε τὸ χρῶμα.
Ὡς εἰς τὸν παρόντα βίον
Μαῦρον ἔφθασε παιδίον,
Καὶ εἰς τὴν ζωὴν τὴν ἄλλην
Θα ὑπάγῃ μαῦρος πάλιν.

Ὅσον καὶ ἂν προσπαθῇσης
Ἀμετάβλητος ἡ φύσις.

Μῦθος 21.

Ἐρίφιον ἐπὶ δῶματος.

Ἐρίφιόν τινα καιρὸν
Ἀνέβη, κλίμακα εὐρὸν,
Ἐπάνω εἰς τὸ δῶμα,
Καὶ πρώτην ἔβλεπε φορὰν
Τὸν κόσμον τοῦτον μὲ χαρὰν
Κ' ἐκπεπληγμένον ὄμμα.

Καὶ βλέπον δένδρα καὶ βουνά,
Τετράποδα καὶ πετεινά
Ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς του,
Καὶ λύκον εἶδε τρομερὸν
Τὸν ἀπ' αἰῶνος φοβερὸν
Ἐχθρὸν τῆς γενεᾶς του.

Ὡς τὸν ἐχθρὸν ἐγνώρισεν

Ἵβρίζον ἐλοιδόρησεν

Αὐτὸν παντοιοτρόπως

Ὁ δέ, ἀκούσας τὸ θρασὺν

„Δὲν μὲ ὑβρίζεις, εἶπε, σύ,

ᾧ φίλε, ἀλλ' ὁ τόπος.“

Πολλάκις τόπος καὶ καιρὸς

Τὸν φαῦλον ἐνθαρρύνει

Πρὸς κρείττονας νὰ γείνη

Θρασὺς καὶ τολμηρὸς.

Μῦθος 23.

Ἄηδὼν καὶ ἱέραξ.

Ἐκ τῆς κοιλάδος ἡ ἄηδὼν

Πετώσα ἤλθεν εἰς δάσος θάλλον·

Ἦρπασεν αἰφνης τὴν γλυκυλάλον

Κακὸς ἱέραξ αὐτὴν ἰδὼν.

„Παρακαλῶ σε, εἶπεν αὐτῇ,

Μικράν με οὔσαν νὰ μὲ ἀφήσης·

Πτηνὰ μεγάλα νὰ κυνηγήσης

Ὁ στόμαχός σου ἐπιζητεῖ.“

Ἐκεῖνος δ' εἶπεν· „Ἄφρων ἐγὼ

Ἐάν σε, φίλη, εὐχαριστήσω,

Τὴν ἀνὰ χεῖρας ἀφοῦ ἀφήσω

Ἄγνωστον λείαν νὰ κυνηγῶ.“

Ὅστις μείζονα ἐλπίζων
Τῶν μικρῶν καταφρονεῖ
Προφανῶς παραφρονεῖ
Τὸ συμφέρον μὴ γνωρίζων.

Μῦθος 28.

Λύκος παραπονούμενος καὶ πρόβατον.

Πρὸς τὸ πρόβατον ὁ λύκος·
„Πόσον, ἔκραξεν, ἀδίκως
Ἐκτιμῶσι τὴν ἀξίαν
Εἰς τῆς γῆς τὴν κοινωνίαν!
Τῆς σῆς, φίλε, ἀνωτέρα,
Ὡς γνωστὸν, ἢ φρόνησίς μου,
Πλὴν πολὺ εὐτυχεστέρα,
Ἡ ζωὴ σου τῆς ζωῆς μου.
Σοῦ καὶ ἄνθρωποι καὶ σκύλοι
Εἶναι σύννικοι καὶ φίλοι,
Ἐμέ δ' ὅπου ἀπαντήσουν
Προσπαθοῦν νὰ μ' ἀφανίσουν.“
Τὸ δὲ εἶπε· „Διὰ γινώσκιν
Πῶς ζητεῖς νὰ σ' ἀγαπῶσιν,
Ἦτις χρησιμεύει μόνον
Πρὸς ζημίαν τῶν γειτόνων“;

Νοῦς καὶ μάθησις ἀνθρώπων
Φθονερῶν καὶ κακοτρόπων

Βλάβην φέρουν καὶ ζημίαν
Εἰς τῆς γῆς τὴν κοινωνίαν.

Μῦθος 31.

Ἄνθρωπος ἀρίστων τὰ κύματα.

Τὰ κύματα ἤρίσκει τις
Ἀπὸ τῆς παραλίας
Τὰ νῶτα τῆς ἀγρίας
Θαλάσσης θεωρῶν·
Ἀλλὰ εἰς τὴν ἀρίσμησιν
Ὁ ἄπειρος λανθάσας,
Ὡς μάτην κοπιάσας
Ἀδύμει δυσφορῶν.

Ἀλώπηξ πολυμήχανος
Τὸν ἄνθρωπον ἰδοῦσα
Τῷ εἶπε προσελθοῦσα·
„Μὴ, φίλε, ἀδύμη·
Τῶν πρώτων τὴν ἀνέυρεσιν
Ματαίως δὲ ζητήσης,
Καλὸν λοιπὸν ν' ἀρχίσῃς
Τὰ νέα ν' ἀρίσμη·“

Μεταμέλεια ματαία
Μὴ σοῦ σλίβῃ τὴν ψυχὴν,
Ἄλλ' ἐμφρόνως πρὸς τὰ νέα
Στρέψον πᾶσαν προσοχήν.

Μῦθος 33.

Ροιὰ καὶ μηλέα.

Ἡ ροιὰ καὶ ἡ μηλέα
Εἶχον ἔριδα μεγάλην
Τίς πλειότερον ὦραία
Κ' ὑπερβαίνουσα τὴν ἄλλην.
Βάτος τις ἀναμιχθεῖσα
Εἰς τοὺς λόγους τῶν ὠραίων
Εἶπε πρὸς αὐτὰς στραφεῖσα·
„Παύσωμεν, ὦ φίλοι, πλέον.“

Τοὺς ἄλλους ὅταν συγκινῇ
Τῆς στάσεως ἡ πάλη
Ὑψοῦνται οἱ οὐτιδανοί
Καὶ πράττουν ὡς μεγάλοι.

Μῦθος 35.

Λέων, ὄνος καὶ ἀλώπηξ συγκυνηγήσαντες.

Λέων, ὄνος καὶ ἀλώπηξ
Εἰς τὰ βάθη τοῦ δρυμοῦ
Κυνηγήσαντες ὁμοῦ,
Ἄγρας ἔτυχον σπανίας
Καὶ καλλίστης καὶ πλουσίας.

Ὁ δὲ λέων ὅτε ἦλθε
Τῆς τραπέζης ὁ καιρὸς·
„Ὅνε, εἶπε σοβαρῶς,

Σὲ προστάζω, σύναξέ τα
Καὶ ὡς πρέπει μοίρασέ τα.“

Ἔκαμε, μετ' ἀκριβείας
Τοὺς συντρόφους ἀριθμήσας,
Τρεῖς αὐτὸς μερίδας ἴσας,
Ἄλλ' ὠργίσθη ὁ προστάξας -
Καὶ τὸν ἔσκασε πατάξας.

Εἶπε τότε πρὸς τὴν ἄλλην,
Ἦτις ἔμενεν ἐκεῖ
Ἄφωνος κ' ἐκστατική·
„Τώρα σὺ παράλαβέ τα
Καὶ ὡς πρέπει μοίρασέ τα.“

Ἄσημον αὐτὴ μερίδα
Ἔλαβε δι' ἑαυτὴν
Ὡς τροφήν της ἀρκετὴν
Παραθεῖσα πάντα τ' ἄλλα
Πρὸ αὐτοῦ μικρὰ μεγάλα.

Ὡς δ' ἠρώτησεν ὁ λέων·
„Ποία μοῖρά σου κακὴ
Σ' ἔκαμεν ὀλιγαρκῇ“;
Ἀπεκρίθ' ἡ πονηρά·
„Ἡ τοῦ ὄνου συμφορά.“

Σωφρονισμὸς καὶ μάθημα
Τοῦ γείτονος τὸ πάθημα.

Μῦθος 40.

Φωλεὰ χελιδόνων.

Ἄτακτον μικρὸν παιδίον
Ἐν τῷ μέσῳ ἑρειπίων
ὑπὸ στέγην παλαιάν
Εὔρε τὸ διεστραμμένον
Εἰς τοὺς τοίχους ἀναβαῖνον
Χελιδόνων φωλεάν.

Ἦρπασε τὸ εὔρημά του
Καὶ εἰς τὸ κατάλυμά του
Ἔφερε τοὺς νεοττοὺς,
Καὶ πρὸς τέρψιν μετ' ὀλίγον
Τὸ παράθυρον ἀνοίγον
Ἦλευθέρωσεν αὐτούς.

Ἄλλ' εἰς ἀσθενῆ στρουθία
Πρόωρος ἔλευθερία
Ἐγεινε κακῶν ἀρχή·
Μόλις ἄρτι πτερωθέντα,
Ἐκ τοῦ ὕψους ἀφεθέντα
Ἐπεσαν τὰ δυστυχῇ.

Ἐν κτυπῆσαν ἐπληγώσῃ·
Ἄλλο τότε μὲν ἐσώσῃ,
Ἄλλ' ἀπέθανε πεινῶν.
Τῆς γαλῆς τὸ τρίτον βρῶμα
Εὔρεν εἰς αὐτῆς τὸ στόμα
Θάνατον ἐλεεινόν.

“Ὅστις τι ἐπιχειρήσει
Πρὸ καιροῦ, ὦν ναυαγήσῃ.

Μῦθος 44.

Μυῖα καὶ μέλισσα.

Πρὸς τὴν μέλισσαν ὠμίλει
Μυῖ’ αὐτοῦ αὐτῆς καυχωμένη·
„Πόσον σὲ λυποῦμαι, φίλη,
“Ὅτι ζῇς ἐργαζομένη
Πλὴν καὶ ὅσα, πλήρης κόπων,
Εἰς τὸν οἶκόν σου συνάξεις
Τῶν μυῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων
Φαγητὸν τὰ ἐτοιμάξεις.
“Ἄγνωστον ἐργάτου βίον
Ζῇς μακρὰν τῆς κοινωνίας,
“Ἦτις μέλι καὶ κηρίον
Δαπανᾷ μετ’ ἀφρονίας.
Ἄλλ’ ἐγὼ οὐδένα κόπον
Οὐδεμίαν σλίψιν ἔχω·
“Ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀνθρώπων
Θέσιν ἔντιμον κατέχω.
Εἰς τοὺς οἴκους τῶν πλουσίων,
Τὰς αὐλὰς τῶν ἐστεμμένων
Κάθημαι κ’ ἐγὼ πλησίον
Τῶν λαμπρῶν ὑποκειμένων.
“Ἀκλητος εἰς εὐωχίαν
Γεύομαι συνήθως πρώτη,

Καὶ δαγκάνω τὴν κυρίαν,
"Ἦτις ἥσυχος ὑπνώττει."
Ἢ δὲ εἶπεν ἀπαντῶσα·
„Πρέπει τις νὰ ἐγκαυχᾶται,
ᾧ παράσιτε, δι' ὅσα
Ἐπαινεῖται καὶ τιμᾶται.
Ἄλλ' οἱ ἄνθρωποι τὰς μυίας
"Οχι μόνον δὲν τιμῶσιν,
Ἄλλ' ἐκβάλλουν τῆς οἰκίας
"Οπου ἂν τὰς ἀπαντῶσιν.

Ὁ παράσιτος καταφρονεῖται,
Ὁ φιλόπονος ἐπαινεῖται.

Μῦθος 45.

Ῥόδον καὶ βάτος.

Πρὸς ῥόδον μαραινόμενον
Καὶ θνήσκον καὶ φθειρόμενον
Ἢ βάτος, γείτων οὔσα,
Ἠκούσθη ὁμιλοῦσα·
„ᾧ βλάστημα ἐφήμερον,
Ἄνθῃσαν μόλις σήμερον,
Ἴδου τὰ φύλλα χάνεις.
Καὶ θέσιν μετὰ τῶν νεκρῶν
Μετὰ μικρὸν
Λαμβάνεις.“

Ἀπήντησεν ἐκεῖνο·

„Γῆν ὑπαρξιν ἐπὶ τῆς γῆς,

Ὡς δρόσος Φερινῆς αὐγῆς

Τῷ ὄντι ὀλιγώρον

Καὶ πρόωρον

Ἀφίνω·

Ἄλλ' ἐπὶ γῆς ἀγαπητὸν

Μετὰ ζωὴν βραχεῖαν

Παρέχω μύρον ζηλευτὸν

Πρὸς δόξαν αἰωνίαν.“

Καλήτερον βραχύβιος

Ἄλλ' ἔνδοξος κ' ἐπιφανής,

Ἡ ἄνθρωπος πολύβιος

Ἄλλ' ἄσημος καὶ ἀφανής.

Μῦθος 53.

Ἄρκτος καυχωμένη καὶ ἀλώπηξ.

Ἀλώπεκα ἰδοῦσα

Καὶ πρὸς αὐτὴν λαλοῦσα

Ἡ ἄρκτος ἐκαυχᾶτο·

„Γῆς μακαρίτιδος μητρὸς

Τοῦ μακαρίτου μου πατρὸς

Τῆν ἐντολὴν φυλάττω.

Δέν τρώγω, δέν ἐγγίζω

Νεκροὺς, κ' ἐκ τούτου ἑμαυτὴν

Εὐλόγως μακαρίζω

Ὡς εὖσπλαγχνον κ' ἐπαινετήν.“

Ἀκούσασα δ' ἡ ἄλλη
Τ' ἀκόλουθα ἐλάλει·
„Φιλάνθρωπος κ' ἐπαινετὴ
Θὰ ἦσο, φίλη ποδῆτῃ,
Ἄν ἔτρωγες θανόντας
Καὶ ἄφινες τοὺς ζῶντας.“

Ὁ ἄρπαξ, τὰς αὐτοῦ τρανάς
Καλύπτων ἀδικίας,
Καυχᾶται εἰς οὐτιδανὰς
Μικρὰς εὐεργεσίας.

Μῦθος 55.

Κίχλα καὶ μυρσίνη.
Κίχλα λαίμαργος, εὐροῦσα
Κλάδον θάλλοντα μυρσίνης,
Ἐκαθέσθη, ἐξ ἐκείνης
Τρώγουσα καὶ κελαδοῦσα.

Ἔλεγε δ' εὐφραινομένη·
„Ὁ καρπός σου, ὦ μυρσίνη
Καὶ τὸν λάρυγκα ἡδύνει
Καὶ τὴν ὄσφρησιν εὐφραίνει.“

Ἔχουσαν τὸν νοῦν τῆς ὅλως
Πρὸς αὐτὴν προσηλωμένον
Παῖς, ἐκεῖθεν διαβαίνων
Τὴν συνέλαβεν εὐκόλως.

Θνήσκουσα δ' αὐτὴ ἐΐρήναι
Μετὰ πάθος καὶ πικρίας·
„Ὁλεθρὸς μου τῆς ἀθλίας
Ἡ γλυκύτης σου, μυρσίνη.“

Ἄσωτος κ' ἡδυπαθῆς
Ἄνθρωπος πολυπαθῆς.

Μῦθος 58.

Κυνὸς οἰκία.

Κύν, ὕπαιθρον γωνίαν
ἔχων μόνην κατοικίαν
Εἰς χειμῶνος ἐποχὴν,
Ἀπεφάσισε νὰ κτίσῃ
Οἶκον, ὅπως ἐμποδίσῃ
Τὴν χιόνα, τὴν βροχὴν.

Ἄλλ' ἀνοιξέως ἐλθούσης
Καὶ τὴν φύσιν θερμαινούσης
Ἐθερμάνθῃ καὶ αὐτὸς
Κ' ἔλεγεν· „Ἄν κοπιάσω
Καὶ οἰκίαν ἐτοιμάσω
Εἶναι κόπος περιττός.“

Τοὺς φίλους, ἄνθρωπ' ἐνθυμοῦ
Καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον,

Καὶ ὄχ' εἰς ὄραν στεναγμοῦ
Καὶ εἰς ἀνάγκην μόνον.

Μῦθος 63.

Κόραξ καὶ μήτηρ αὐτοῦ.

Κόραξ, πάσχων ἀβρώστιαν
Φθοροφόρον καὶ βαρεῖαν,
Πλήρης πόνου καὶ ὀδύνης
Ἐκραζεν ἀπὸ τῆς κλίνης·
„Μῆτέρ μου, καταλαμβάνω,
Ὅτι πλέον ὦ' ἀποθάνω,
Ἄν θεός τις δέν θελήσῃ
Εὐμενῆς νὰ μ' ἐλεήσῃ.“

Ἡ δὲ μήτηρ τεθλιμμένη
Εἶπεν ἀποκρινομένη·
„Τέκνον, τίς ὦ' ἀποφασίσῃ
Τῶν θεῶν νὰ σ' ἐλεήσῃ;
Τίνος ἄραγε τὰς θείας
Δέν ἐμόλυνας θυσίας,
Ἀφαιρῶν ἐκ τῶν θυμάτων
Μέρος σπλάγχνων ἢ κρεάτων;

Ὁ δὲ ἔργων μισητῶν
Ἐναντίους ἀποκτῶν

Εἰς καιρὸν στενοχωρίας
Μένει ἄνευ βοηθείας.

Μῦθος 69.

Ἀλήθεια καὶ διαβάτης.

Εὗρέ τις γυναῖκα μίαν
Ἄνθρωπος εἰς ἐρημίαν·
Ἦτο δ' ἡ γυνὴ ἐκείνη
Ἡ Ἀλήθεια κ' ἐπρήνει.
Προσελθὼν ὁ διαβάτης
Καὶ μαθὼν τὸ ὄνομά της·
„Λέγε, εἶπε, διὰ ποίαν,
ὦ Ἀλήθεια, αἰτίαν
Πόλεις φεύγεις καὶ ἀνθρώπους
Καὶ οἰκεῖς ἐρήμους τόπους;“

Ἡ Ἀλήθεια στραφείσα
Εἶπε ταῦτ' ἀποκριθεῖσα·
„Πρῶτον ἤμην πάντων φίλη·
Πάντες μ' εἶχαν εἰς τὰ χεῖλη.
Κ' ἔξοχον κατεῖχον τόπον
Ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀνθρώπων.
Πλὴν τὸ Ψεῦδος ἀνεφάνη·
Θέσιν ἀντ' ἐμοῦ λαμβάνει,
Κ' ἔκτοτε μετὰ πικρίας
Ζῶ μακρὰν τῆς κοινωνίας.“

Εἰς ἀνδρῶπων κοινωνίας
Κακοήθεις καὶ δολίας
Ψεῦδος ἔχει τὰ πρωτεῖα,
Κ' ἢ ἀλήθεια σπανία.

Μῦθος 74.

Λέων, ἀλέκτωρ καὶ ὄνος.

Ἀντικρὺ τοῦ ἀχυρῶνος
Εἷς ἀλέκτωρ καὶ εἷς ὄνος
Ἐβόσκαν, ὅποτε λέων
Ὠρμησε μανίαν πνέων.
Ὁ ἀλέκτωρ στεντορείαν
Ὑψωσε φωνὴν ἀγρίαν,
Ὁ δὲ λέων φοβηθεὶς
Ὑπεχώρησεν εὐθύς.
Τὴν φυγὴν ἰδὼν ὁ ὄνος
Τοῦ ἐχθροῦ τὴν αἰφνιδίαν
Καὶ εἰς ἑαυτὸν ἀφρόνως
Ἀποδώσας τὴν αἰτίαν
Ἠρχισεν ἀποτολμήσας
Καὶ ὀρμήσας
Νὰ διώκῃ
Ὁ βραδύπους τὸν ποδώκη,
Ὁ δειλὸς τὸν θάρραλέον,
Ὁ ἀχρεῖος τὸν γενναῖον.
Ἀλλ' ἀπέβη ὀλεσθρία
Ἡ τοιαύτη τολμηρία.

Μετὰ διωγμὸν βραχὺν
Εἰς τοῦ δάσους τὴν ἀρχὴν
Μὴ προσερχομένης πλέον
Τῆς φωνῆς τοῦ ὀξυφώνου
Τὰς πλευράς, ριφθεὶς ὁ λέων
Κατεσύντριψε τοῦ ὄνου.
Τὴν δὲ ὥραν ὁ ἐκπνέων
Τῆς ἐσχάτης ἀγωνίας
Ἔλεγε θρηνῶν καὶ κλαίων·
„ὦ τῆς τόσης μου ἀνοίας!
Διὰ τί ὁ μὴ ἀνδρείων
Γεννηθεὶς υἱὸς γονέων
Ἐχθρικῶς κατ' ἐναντίων
Νὰ ὀρμήσω ῥωμαλέων;“

Πόσοι φαίνονται μεγάλοι
Ὅταν βοηθῶσιν ἄλλοι,
Ὅντες ὄνοι
Μόνοι!

Μῦθος 80.

Βοῦς καὶ δάμαλις.

Εἰς καιρὸν
Τῶν θερμότερων
ἡμερῶν
Ἐν μεσημβρίᾳ

Εἰς τὸ ἄροτρον βοῦς γέρον
Ἐξευγμένος ἡροτρία.
Δάμαλις δ' αὐτὸν ἰδοῦσα
Ἐταλάνιζε λαλοῦσα·
„Πόσον σε λυποῦμαι, γέρον·
Πόσον κακοδαίμων εἶσαι.
Τὸν ζυγὸν ἀπαύστως φέρων
Πάσχεις καὶ ταλαιπωρεῖσαι.
Μὴ τῆς πείνης ἀποδάνης
Εὐτελῇ τροφὴν λαμβάνεις·
Ἀναπαύεσαι σπανίως
Καὶ βραδίζεις αἰωνίως.
Ἄλλ' ἐγὼ μετ' ἀφρονίας
Τὴν κοιλίαν μου γεμίζω
Τὰ δεινὰ τῆς ἐργασίας
Καὶ τοῦ κόπου δὲν γνωρίζω.

Κ' ἐλευστέρα

Τὸν αἶρα

Ἀναπνέω κατῆμένη
Ὅπου θέλω καὶ μ' εὐφραίνει.“

Μετ' ἡμέρας, ὅτε ὥρα
Ἐπανῆλθε τῆς θυσίας
Καὶ τοῖς Ὀλυμπίοις δῶρα
Πᾶς τις ἔφερε λατρείας,
Ὁ μὲν βοῦς ἀργὸς ἀφέσθη
Εἰς νομὴν καὶ ἡσυχίαν,
Ἡ δὲ δάμαλις ἐδέσθη
Καὶ ἀπήχσθη πρὸς θυσίαν.

Τὸ γινόμενον ὁ βόσκων
Ἄροτῆρ παρατηρήσας
Καὶ τὸ μέλλον προγινώσκων
Εἶπε πρὸς αὐτὴν λαλήσας·
„Τούτου ἔνεκεν, ἄδλία,
Ἐνετρύφας τρεφομένη!
Οὐ ζυγὸς ἀλλὰ ὄξεια
Μάχαιρα σὲ περιμένει.“

Πολλάκις ὁ καυχώμενος
Κ' εὐδαίμων νομιζόμενος
Ἵπάρχει ἄδλιώτερος
Τῶν ἄλλων καὶ χειρότερος.

Μῦθος 81.

Ἄλώπηξ, λύκος καὶ λέων.

Ἡ ἀλώπηξ πληγωμένη
Κ' εἰς τὴν γῆν ἐξαπλωμένη
Τὰς πληγὰς τῆς ἐθεώρει
Καὶ πικρῶς ἐκατηγόρει
Τὸν ἀχρεῖον σκύλον, ὅστις
Ἐγεινεν ὁ ὄλεθρός της.

Λύκος δέ τις διαβάτης
Βλέπων τὰ παθήματά της

Ἦλθε πρὸς τὴν ἐκψυχουσαν
Καὶ τὴν τύχην της θρηνοῦσαν,
Κ' ἤρχισε νὰ τὴν ὑβρίζῃ
Καὶ νὰ τὴν ἐξονειδίζῃ.

„Πῶς ὁ σκύλος νὰ σέ φθάσῃ
Καὶ νὰ σέ καταδαγκάσῃ!
Ποῦ οἱ πόδες σου, ἀθλία,
Καὶ ὁ νοῦς κ' ἡ πανουργία;
Αἰωνία ἐντροπή σου
Νὰ νικήσουν οἱ ἐχθροί σου.“

Μόλις ἔπαυσε λαλήσας
“Οτ' ἐξαίφνης ἐφορμήσας
Ἦρπασεν αὐτὸν ὁ λέων·
Ἦ δ' ἀλώπηξ τελευταῖον
„Δύκε, εἶπεν, ἐντροπή σου
Νὰ νικήσουν οἱ ἐχθροί σου.“

ὦ θνητέ, μηδενὶ
Συμφορὰν ὀνειδίσῃς,
“Οτ' ἡ τύχη κοινὴ
Εἰς καθένα ἐπίσης,
Καὶ οὐδεὶς προγνωρίζει
Τί τὸ μέλλον κομίζει·

Μῦθος 90.

"Αμπελος καὶ ἀμπελουργός.

"Αμπελος κλαδευομένη

Εἶπε παραπονουμένη·

„Ἡ σκληρότης τῶν χειρῶν σου

Καὶ τὸ κλαδευτήριόν σου,

"Ανδρωπε, μὲ ἀσπλαγχνίαν

Μὲ πληγόνουν τὴν ἀδλίαν·

Διὰ τί δὲν μὲ ἀφίνεις

Νὰ βλαστάνω μετ' εἰρήνης;“

‘Ο δὲ εἶπε· „Δὲν γνωρίζεις

Διὰ τοῦτο μ' ὀνειδίζεις,

Κ' ἐκλαμβάνεις ὡς κακίαν

Τὴν ἀγάπην καὶ φιλίαν.

Πᾶσα πρόσκαιρος πληγὴ σου

Πρόοδος καὶ προκοπὴ σου,

"Αν δ' ἀκλάδευτος αὐξήσης

"Ακαρπος δὲ καταντήσης.“

Τὴν ἀγάπην ἡ νεότης

Δὲν νοεῖ τῶν πρεσβυτέρων.

Πᾶσα, τέκνον, αὐστηρότης

Γίνεται σοι πρὸς συμφέρον·

Μῦθος 94.

Κωφὸς καὶ φίλος αὐτοῦ.

Κωφὸς ἐκάθητό ποτε
Ἐντὸς μικροῦ κοιτῶνος
Ἀναγινώσκων μόνος
Τοῦ Ῥαγκαβῆ τὰ Μνήματα
Καὶ τ' ἄλλ' ἀριστουργήματα.

Μετ' ἀπουσίαν φίλος του
Καὶ μετὰ ῥοῦν πολλῶν ἐτῶν,
Προσῆλθε κ' εἶπε πρὸς αὐτόν.
„Χαίρω χαρὰν μεγάλην,
Ὅτι σᾶς βλέπω πάλιν.“ —

„Εὐχαριστῶ, καλῆτερον,
Ὁ ἄλλος εἶπε μειδιῶν·
Καὶ μάλιστα τὸ δεξιόν·
Ἐχέτω δόξαν ὁ θεὸς
Καὶ χάριν ὁ Ἀσκληπιός.“ —

„Πῶς φίλε, δὲν ἀκούετε;“ —
„Τῷ ὄντι τὰ βιβλία
Κωφῶν παρηγορία.“ —
„Καὶ ἀπὸ πότε“; — „Θησαυρὸς,
Καὶ μέχρι τέλους γλαφυρός.“ —

„Τὸν Ῥαγκαβῆν μοι λέγετε·
Κ' ἐγὼ αὐτοῦ ἐκθειαστῆς
Τῆς γνώμης εἶμαι τῆς αὐτῆς.“ —

„Καὶ ὁ Παναγιωτάκης· (α).
Τοὺς μελετῶ πολλάκις.“ —

„Γνωρίζω ἐν ἱατρικὸν
Καλὸν εἰάν θελήσης.“ —

„Ὁ φίλος μου Χαρίσης;
Ἐπέθανεν.“ — „Ἱατρικόν.“
„Μὲ βλάπτει τὸ ζυμαρικόν.“

Ἰδὼν τὸ ἀκατόρθωτον
Ὁ φίλος τοῦ νὰ δυνηθῇ
Μ' αὐτὸν νὰ συνδιαλεχθῇ,
Δέν ἐπισκέφθη πλέον
Τὸν φίλον τὸν ἀρχαῖον.

Ἐάν, ὁπότεν ὁμιλῇς,
Δέν σέ νοοῦν οἱ ἄλλοι,
Οἱ λόγοι σου ἀνωφελεῖς,
Λοιπὸν μὴ πλέον λάλει.

Μῦθος 96.

Ἀλιεῖς καὶ θύννος.

Ἀλιεῖς ποτε εἰς ἄγραν ἐξεληθόντες
Ἐμμενον ἐκεῖ οὐδέν τι συλλαβόντες,
Κ' ἔλεγον· „Οὐαί! Τί τέλος προσδοκῶμεν;

(α) Ἀλέξανδρος καὶ Παναγιωτάκης, οἱ δύο Σοῦτσοι.

Κόπον περιττόν καὶ χρόνον δαπανῶμεν.
"Απρακτοὶ λοιπὸν ἀπέλθωμεν· μὴ πλέον
Δι' ἀσχολιῶν τρυχώμεθα ματαίων."

Τότε πρὸς αὐτοὺς προσῆλθεν αἰφνιδίως
Θύννος διωχθεὶς παρὰ τινος ἰχθύος·
Καὶ ἰδοὺ χωρὶς ἀγκίστρων καὶ δικτύων
Φεύγων τὸν ἐχθρὸν εἰσῆλθεν εἰς τὸ πλοῖον,
"Αγρευμα καλόν, πολὺ τὸ κέρδος φέρον,
Καὶ ἀνταμοιβὴ τῶν κόπων τῶν προτέρων.

Πολλάκις τέχνη ἀπορεῖ,
Ἢ τύχη δὲ ἀναπληροῖ.

Μῦθος 97.

"Ονος πεσὼν εἰς λίμνην καὶ βάτραχοι.

"Ονος φέρων ξύλων γόμον
Εὐωδοῦτο εἰς τὸν δρόμον·
Ἀλλ' εἰς λίμνην καταντήσας
Καὶ εἰς λίμνην ὀλισθήσας
"Επεσιν εἰς τὸ νερόν.
'Απορῶν δὲ πῶς ν' ἀρχίσῃ
'Τὸ κακόν του ν' ἀπαντήσῃ
'Ωλοφύρετο κ' ἐδρήνῃ
Καὶ τὰ πέριξ συνεκίνει
Διὰ δρήνων γοερῶν.

Οἱ δὲ βάτραχοι γελῶντες
Ταῦτα εἶπαν προσελθόντες·
„Αν, ὦ φίλε, μόλις φθάσας
Καὶ τὸ ὕδωρ δοκιμάσας
Θλίβεσαι καὶ ἄδυμεις,
Ἄρα πόσον τὰ ἐτρήνεις
Ἐὰν ἔπρεπε νὰ μείνης
Εἰς τὴν λίμνην τόσον χρόνον,
Ὅσον ἄνευ παραπόνων
Πάντες μένομεν ἡμεῖς!“

Ἀγύμναστος καὶ ἀμαθής
Ἐπ' ἐλαχίστοις δυσφορεῖ·
Ὁ δ' ἔμπειρος καὶ γυμνασθεὶς
Κ' εἰς μέγιστ' ἀδιαφορεῖ.

Μῦθος 108.

Σελήνη καὶ μήτηρ.

„Μῆτερ, εἶπεν ἡ σελήνη,
Ὑφανέ μοι χιτωνίσκον,
Ὅστις σύμμετρος νὰ γείνη
Πρὸς τὸν λάμποντά μου δίσκον.“

Ἡ δὲ εἶπε· „Κόρη, ποῖος
Σύμμετρόν τι τὰ ὕφάνη
Πρὸς τὸν, ὅστις αἰωνίως
Ἐλαττοῦται καὶ αὐξάνει“;

Τὸ φρόνημα τῶν ἀσταδῶν
Πηγὴ βορύβων καὶ παδῶν.

Μῦθος 112.

Μελισσουργός.

Ἦλθεν εἰς μελισσουργεῖον
Ἄνθρωπος καὶ τὸ κηρίον
Κλέψας, ἔφευγε μὴ φθάσῃ
Ἄλλος τις καὶ τὸν φωράσῃ.

Ἐπιστρέψας μετ' ὀλίγον
Ὁ μελισσουργὸς ἠπόρει
Καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνοίγων
Τὴν κυψέλην ἐθεώρει.

Αἱ δὲ μέλισσαι συγχρόνως
Ἀπὸ τῆς νομῆς ἐλθοῦσαι
Τὸν ἐκέντριζον ἀπόνως
Κατ' αὐτοῦ ἐπιπесоῦσαι.

Θῦμα τόσῃς ἀδικίας,
Καὶ ἀνόμου τιμωρίας
Ὁ μελισσουργὸς λαλήσας
Ἐκραξε πρὸς τὰς μελίσσας·

„Τὸν μὲν κλέπτην παραιτεῖτε
Καὶ δὲν τὸν κακοποιεῖτε,
Ἐμὲ δὲ τὸν κύριόν σας
Τιμωρεῖτε ὡς ἐχθρόν σας.“

Οὐ σπανίως ἐξ ἀγνοίας
Καὶ ἀπάτης ὀλεσθρίας
Ἐκλαμβάνομεν τοὺς φίλους
Ὡς ἐχθροὺς καὶ ἀντιζήλους.

Μῦθος 119.

Ὀδοιπόρος.

Πεζοδρόμος ὀδοιπόρος
Ἀποπλανηθεὶς εἰς ὄρος
Καὶ ὁ τάλας ἀπορῶν
Ἀπ' ἐκεῖ νᾶ τὸν ἐκβάλη
Τὸν Ἑρμῆν ἐπαρακάλει
Μετὰ θρήνων γοερῶν.

Ἄν, Ἑρμῆ, μέ βοηθήσης
Κ' εἰς τὸν δρόμον μ' ὀδηγήσης,
Ὁ ταλαίπωρος σωθεὶς
Ἄν τι εὖρω εἰς τὸν δρόμον,
Σοὶ τὸ ἥμισυ εὐγνώμων
Θέλω φέρει παρευθύς.“

Ὁ Ἑρμῆς μέ προδυμίαν
Ἐδειξεν ὁδὸν εὐθεΐαν
Ἐξ Ὀλύμπου εἰς αὐτόν,
Ὅστις πρὸς καλήν του μοῖραν
Ἀμυγδάλων εὖρε πήραν
Καὶ φοινίκων ἐκλεκτῶν.

Προσπαθῶν, χωρίς νὰ διάσῃ
Τὸ ταχθέν νὰ ἐκπληρώσῃ
Ὡς εὐγνώμων καὶ πιστὸς
Ἐφαγε τῶν ἀμυγδάλων
Τὰ ἐντὸς, φαγὼν τῶν ἄλλων
Πάλιν μόνον τὰ ἐκτός.

Καὶ εἰς σάκκον συναθροίσας
Κ' εἰς βωμὸν Ἑρμοῦ ἀφήσας
Τὰ κελύφη καὶ ὀστᾶ
Ἐκραξεν· „Ἑρμῇ αὐθέντα,
Τὰ εἰς τὸ βουνὸν ταχθέντα
Ἐφερα ἰδοὺ σωστά.“

Ὁ πλεονέκτης προσπαθεῖ
Τοῦ χρέους του ν' ἀπαλλαχθῇ
Μὲ ψεῦδος, πανουργίαν
Καὶ πᾶσαν ἀδικίαν.

Μῦθος 123.

Λύκος ἶδαν τὴν ἑαυτοῦ σκιάν.

Εἰς τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου
Βλέπων λύκος τὴν σκίαν του
Ἐφαντάσθη τὴν οὐράν του
Γίγαντος οὐρὰν θηρίου·
Στόμ' ἀγρίου κροκοδείλου

Τὸ βαρύσμον του στόμα,
Καὶ ὀλόκληρον τὸ σῶμα
Ὑψηλότερον καμήλου.

Ταῦτα θεωρῶν ὁ λύκος
„Μάτην, εἶπε, τυραννοῦμαι·
Λέοντα ἐγὼ φοβοῦμαι
Πλέθρου ὅλου ἔχων μῆκος·
Κατὰλέοντος ὀρμήσας
Προσελθόντος κατὰ τύχην
Ὀλεθρίαν εὔρε τύχην
Τὰ ὅστ᾽ ἐκεῖ ἀφήσας.

Ἄνθρωπος οἰηματίας
Πάσχει συμφορὰς παντοίας.

Μῦθος 135.

Ἡμίονος.

Τοῦ ὄνου τέκνον, ἐκ κριθῆς
Ἡμίονός τις παχυνθεὶς
Ἀνέκραζε καυχώμενος
Κ' ὑπερηφανευόμενος·
„Πατέρα ἔλαβα κλεινὸν
Τὸν ἵππον, ὅστις ὥς πτηνὸν

Ἀπὸ τῆς γῆς ἐπαίρεται
Καὶ ταχυπόρος φέρεται·
Ἀλλ' ὅτε ἤλθεν ὁ καιρὸς
Νὰ τρέξῃ, τότε ὁ μωρὸς
Ἐσκέφθη κ' ἐνδυμήθη
Ἐκ τίνος ἐγεννήθη.

Πολλοὶ πλουτήσαντες φρονοῦν,
Ὅτι ἀπέκτησαν καὶ νοῦν·
Πλὴν μόλις στόμ' ἀνοίξωσι
Ἀρκεῖ διὰ νὰ δείξωσι
Τῆς κεφαλῆς τὴν ἄνοιαν
Καὶ τὴν μωρὰν διάνοιαν.

Μῦθος 136.

Δύω ἐχθροὶ συμπλέοντες.
Ἐχθρὸς μ' ἐχθρὸν συμπλέοντες
Εἰς τριχυμίας ὥραν
Ὁ μὲν ἐπὶ τὴν πρῶραν
Ἐκάθητο σιγῶν,
Ὁ δ' εἰς τὴν πρύμνην ἔμενε
Τοῦ ποντοπόρου πλοίου,
Μακρὰν τοῦ ἐναντίου
Ἐκεῖ καταφυγών.

Εἰς πάλιν ἀκατάσχετον
Τῶν τρομερῶν στοιχείων
Ὅτ' ἔμελλε τὸ πλοῖον
Νὰ καταποντισθῇ.
Οἱ πλέοντες περίτρομοι
Τὸν πλοίαρχον ἡρώτων
Τί μέρος ἄρα πρῶτον
Τοῦ πλοίου θά χαθῇ.

„Ἡ πρῶρα“ ὅτε ἤκουσεν
Ὁ εἰς τὴν πρύμνην μένων
Ἡσύχως περιμένων
Τὴν ὥραν τοῦ πνιγμοῦ,
Περιχαρῶς ἀνέκραξε·
„Γλυκὺς ὁ θάνατός μου·
Ὁ ἄσπονδος ἐχθρός μου
Θὰ πάθῃ πρὸ ἐμοῦ.“

Εἰς μάχην ὑπ' ἐχθροῦ πληγείς
Πρινὴ τις ἀποθανῇ,
Ἐκεῖνον στρόνων κατὰ γῆς
Ἐκδίκησιν λαμβάνει.

Μῦθος 137.

Ἄλιεὺς καὶ ἰχθυΐδιον.

Μικρὸς ἰχθυὺς καὶ νέος

Ποτὲ εἰς ἀλιέως

Τὸ ἄγκιστρον ληφθεὶς

Μετὰ κλαυθμῶν καὶ θρήνων

Ἐλάλει πρὸς ἐκείνον,

Τὸ τέλος φοβηθεὶς.

„Τώρα ἄφες με νὰ ζήσω·

Ἀφοῦ καλῶς αὐξήσω

Τραφεὶς εἰς τὸ νερόν,

Μὲ συλλαμβάνεις πάλιν

Μ' ὠφέλειαν μεγάλην

Καὶ κέρδος φανερόν.“

Ἀλλὰ τοῦ ἀλιέως

Ἠκούσθη τελευταῖος

Ὁ λόγος ὁ πικρός·

„Μικρέ μου, δὲν σ' ἀφίνω·

Καλήτερον σὲ ψήνω,

Ἄς ῥῆσαι καὶ μικρός.“

Ἐδῶ εἶναι ἄρμοδία

Τοῦ λαοῦ ἡ παροιμία·

„Κάλλια πέντε καὶ στὸ χέρι
Παρὰ δέκα καὶ καρτέρει.“

Μῦθος 140.

Λέων καὶ ταῦρος.

Λέων βαρυχαίτης δέλων
Ταῦρον μέγαν νὰ φονεύσῃ
Προσεκάλεσεν ὡς μέλλων
Πρόβατον νὰ τὸν φιλεύσῃ.
Σκοπὸν δ' εἶχε, μόλις φθάσῃ
Καὶ ἀμέριμνος κατῴσῃ,
Αἶφνης νὰ τὸν πλησιάσῃ
Καὶ νὰ τὸν καταξεσχίσῃ.

Ἐφθασεν ὁ ταῦρος χαίρων
Εἰς τὸν οἶκον τοῦ φιλτάτου,
Πλὴν τὸ βλέμμα περιφέρων
Καὶ ἰδὼν ἀντὶ προβάτου
Ὅβελους οὐρανομήκεις
Μετὰ λέβητος βαδέος,
Συσχεθεῖς ὑπὸ τῆς φρίκης
Ἀπηλλάττετο ταχέως.

Τὸν ἠρώτησεν ὁ λέων
Τῆς φυγῆς του τὴν αἰτίαν,

„Και μακρὰν ἐκεῖνος πλέον
Εἶπε πρὸς ἀπολογία.
„Φίλε μου, νὰ μ' ἀπατήσης
Βλέπεις μάτην ἐφαντάσῃς·
”Οχι πρόβατον νὰ ψήσης
’Αλλὰ ταῦρον ἡτοιμάσῃς.“

’Αναμιγνύουν οἱ κακοὶ
Τὸ δόλιον μὲ τὸ γλυκὺ,
’Αλλ’ ὅμως ματαιοπονοῦν
Πρὸς φρένας ἔχοντα καὶ νοῦν·

Μῦθος 153.

Σκύλα καὶ φίλη αὐτῆς.
Εἶπε σκύλα τις πρὸς ἄλλην·
„Φίλη μου, ζητῶ μεγάλην
Χάριν μίαν νὰ μοὶ κάμῃς,
Καὶ πτωχὴν νὰ μὲ συνδράμῃς.

Βλέπεις, μέλλω νὰ γεννήσω,
Καὶ δὲν ἔχω ποῦ ν’ ἀφήσω
Τὰ μικρά μου, μὴ κρυώσουν
Καὶ τὰ δυστυχῇ παγώσουν.

Ἡ μικρά σου κατοικία
Πόσον εἶναι ἄρμοδία·
Ὅντως θὰ μ' ὑποχρεώσης
Ἄν προσώραν μοι τὴν δώσης.“

Ἐκλαίει καὶ παρεκάλει
Καὶ συνήνεσεν ἡ ἄλλη
Τὴν οἰκίαν τῆς ν' ἀφήσῃ
Κ' εἰς τὴν φίλην νὰ δανείσῃ·
Ἦτις, μετ' εὐχὰς μυρίας
Καὶ πολλὰς εὐχαριστίας,
Αὐθωρεὶ ἐπὶ τῆς κλίνης
Ἐξαπλώσῃ αὐτ' ἐκείνης.

Μεθ' ἡμέρας προσελθοῦσα
Ἡ τὴν κατοικίαν δοῦσα
Ἦκουσε παρὰ τῆς ἄλλης·
„Μὴ ἀκόμη μ' ἀποβάλῃς·
Τὰ μικρά μου δὲν ἀντέχουν,
Ἀσθενεῖς τοὺς πόδας ἔχουν·
Ἄφες μ' ἓνα μῆν' ἀκόμα
Εἰς τὸ φιλικόν σου δῶμα.“

Ἐτρεχαν μεθ' ἓνα μῆνα
Κ' ἐμεγάλωσαν ἐκεῖνα·
Ὅτε δ' ἔφθασεν ἡ δοῦσα
Τὴν οἰκίαν τῆς ζητοῦσα,
Μήτηρ καὶ μικρὰ συγχρόνως
ὤρμησαν ἐκ τοῦ κοιτῶνος

Καὶ τὴν εὐεργέτριάν των
Ἀπεδίωξαν μακράν των.

Ἄν εἰς πονηρὸν δανείσης,
Φίλε, δὴ μετανοήσης.

Μῦθος 154.

Ὑδρα πολυκέφαλος καὶ ὕδρα πολύουρος.

Ὑδρα ἔχουσα πολλάς

Κεφαλὰς

Εἰς τὸ δάσος προχωροῦσα

Ἦδελε, φραγμὸν εὐροῦσα,

Τὸν φραγμὸν νὰ διαβῇ

Καὶ νὰ προβῇ.

Μετ' ἀγρίου συριγμοῦ

Εἰς τὰς τρύπας τοῦ φραγμοῦ

Τὸ θηρίον τὰς πολλάς

Εἶχε χώσει κεφαλὰς,

Καὶ περῶσα πᾶσαν μίαν

Μ' εὐκολίαν

Ἐκινεῖτο κ' ἐπροσπάθει,

Ἀλλ' ἀδύνατον ἐστάθη

Τὸ ποθοῦμενον νὰ φθάσῃ

Καὶ το σῶμα νὰ περάσῃ.

"Αλλη τότε' ἐκεῖ ταχεῖα
"Υδρα ἔφθασεν ἀγρία·
Κεφαλὴν μὲν εἶχε μίαν
'Αλλ' οὐρὰς μὲ ἀφθονίαν.
'Ο φραγμὸς κ' ἐνώπιόν της
"Ιστατο ἐμπόδιόν της·
'Αλλ' αὐτοῦ ἐκείνη μίαν
Εὔρε τρύπαν μ' εὐκολίαν,
Καὶ τῆς κάρας δυνηθεΐσης
Νὰ ἐξελθῇ καὶ δειχθεΐσης
"Ετρεξαν συνδιαβᾶσαι
Αἰ οὐραὶ κατόπιν πᾶσαι.

Ζητῶν, ὁ μῦθος τί δηλοῖ,
Καὶ τίς ἢ φράσις ἢ καλή;
'Εκείνον ἔχω βοηθόν
'Εν τῇ ἀμηχανίᾳ
Τὸν γράψαντα· „Οὐκ ἀγαθόν
'Η πολυκοιρανία.“

Μῦθος 158.

Αἰ δύο πῆραι τοῦ ἀνδρώπου.
Κατὰ πρόσκλησιν τὰ ζῶα
Εἰς τὸν "Ολυμπον ἀθρόα
"Εφθασαν πρὸ τοῦ Διός·

Κ' ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ του θρόνου
Ταῦτα ἔκραξε τοῦ Κρόνου
Καὶ τῆς Ῥέας ὁ υἱός.

„Ὁ τοῦ σώματός του ἔχων
Μέλος τι νὰ ὀνειδίση
Ἦδη πρὸς ἐμὲ προστρέχων
Δύναται νὰ δμιλήση.
Πρόθυμος ἐγὼ νὰ πράξω
Καὶ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω
Ὅ, τι θέλετε θ' ἀλλάξω
Καὶ θὰ τὸ μεταποιήσω.
Πίθηκέ μου, σὺ τί λέγεις;
Τί τοῦ σώματός σου ψέγεις;
Εἶσαι δυσηρεστημένος
Ὡς ὑπάρχεις πεπλασμένος;“

Ὁ δὲ εἶπεν· „Οὐδεμίαν
Ἔχω μέμψεως αἰτίαν.
Ὡς τετράποδος δὲν ἔχω
Πόδας τέσσαρας καὶ τρέχω;
Ὅλος ὁ σχηματισμός μου
Ὁ λαμπρότερος τοῦ κόσμου.
Ἄλλ' ἢ ἄρκτος ἢ ἀγρία
Πόσον φαίνεται γελοία,
Ὅταν τρέχη καὶ βαδίζῃ

‘Ο καΰεις τὴν ταλανίζεις·
Ἔχει δύσμορφα τὰ σκέλη
Ὡς καὶ ὅλα τῆς τὰ μέλη.“

Ἄλλ’ ἢ ἄρκτος ἐπελθοῦσα
Καὶ οὐδέν κακὸν εἰποῦσα
Περὶ τοῦ βαδίσματός τῆς
Καὶ δυσμόρφου σώματός τῆς,
Τοῦ ἐλέφαντος τὰ ὦτα
Ὡς μικρὰ ἐμέμφθη πρῶτα
Ἀκολουθῶς τὴν οὐράν του
Καὶ τὴν ἄτριχον δοράν του.

‘Ο ἐλέφας πλησιάσας
Καὶ τὸ δέρμα ἐκδειάσας
Τὴν οὐράν του καὶ τὰ ὦτα,
Κατηγόρησε τὰ νῶτα
Τῆς καμήλου, κατακρίνων
Καὶ τὸν ὕβον τῆς ἐκείνου,

Ἡ δὲ κάμηλος, κ’ ἐκείνη
Ὅλως εὐχαριστημένη
Ἦρχισε νὰ ἐπικρίνη
Τὰ τῶν ἄλλων ζώων γένη
Τετραπόδων καὶ ὀρνέων,
Κ’ εἶπε ταῦτα τελευταῖον·
„Ἐπρεπεν ὠραιότερους

Πόδας ὁ ταῶς νὰ ἔχῃ,
Κ' ἡ χελώνη μακροτέρους
"Ωστ' εὐκίνητος νὰ τρέχῃ."

Ἐφεξῆς τὰ ζῶα τ' ἄλλα
Τὰ μικρὰ καὶ τὰ μεγάλα
Τρόπον εὖρον νὰ προβῶσι
Καὶ νὰ παρουσιασθῶσι.
Ἐκαστος δ' ἐκείνων λόγος
Ἦν κατὰ τῶν ἄλλων φόρος·
Ἐαυτῶν κατηγορία
Δέν ἠκούσθη οὔτε μία·

Πήραν μίαν ἐμπροσθίαν
Πήραν ἄλλην ὀπισθίαν
Δύω πήρας πᾶς τις ἔχει
Καὶ αὐτάς βαστάζων τρέχει·
Τὰ κακὰ ὁ φέρων βάλλει
Εἰς τὴν ἐμπροσθεν τὰ ξένα,
Τὰ τοῦ φέροντος ἢ ἄλλη
Περιέχει κεκλεισμένα.
"Οὔτεν ἐκ τῶν τοῦ Αἰσώπου
Μέχρι τῶν παρόντων χρόνων
Τ' ὄμμα βλέπει τοῦ ἀνθρώπου
Τὰ κακὰ τὰ ξένα μόνον·

Μῦθος 159.

"Ορνις καὶ χελιδών.

"Ορνις περιφερομένη
Καὶ τροφήν τινα ζητοῦσα,
"Οφεως αὐγὰ εὐροῦσα
"Ἦρχισε νὰ τὰ θερμαίνῃ.

Μήτηρ τέλος καὶ προστάτις
"Εγεινεν οἰκογενείας,
Καὶ μετὰ φιλοστοργίας
"Ετρεφε τὰ νεογνά της

Χελιδών, αὐτὴν ἰδοῦσα,
Εἶπεν· „Ορνις, ἄφρων εἶσαι
Τὰ μικρὰ περιποιεῖσαι
Πρὸς κακόν σου ἐνεργοῦσα·

"Αν τ' ἀφήσης καὶ αὐξήσουν
Σέ αὐτὰ τὴν ζωοδότιν
Θὰ δαγκάσουν, φίλη, πρώτην
Καὶ ᾧ σε κακοποιήσουν.“

— — — — —
"Αν τὸν κακόνουν εὐεργετήσης
Εὐγνωμοσύνην νὰ μὴ ἐλπίσης.

— — — — —

Μῦθος 165.

Ὁ τὸ θεῖον μεμφόμενος.

Τῆς θαλάσσης τὸ στοιχεῖον
Κυμαινόμενον ἐσχίσθη,
Καὶ θαλασσοπόρον πλοῖον
Αὐτανδρον κατεβυσθίσθη,
Καὶ τὸ πλήρωμ' ἀφειμένον
Εἰς τρικυμιῶδες κύμα
Τάφον εὗρισκε καὶ μνήμα.

Ἄνθρωπός τις ἐθεώρει
Ἐκ τῆς γῆς τοὺς ναυαγοῦντας
Καὶ πικρῶς ἐκατηγόρει
Τοὺς τὸν Ὀλυμπον οἰκοῦντας
Κ' ἔλεγε· „Δι' ἓνα μόνον
Ἄσεβῃ, ἀδῶσι τόσοι
Ἄδικον ν' ἀφανισθῶσι.“

Ταῦτα λέγων καὶ προσέχων
Πρὸς τὸν πόντον, πρὸς τὸ πλοῖον
Καὶ γυμνοὺς τοὺς πόδας ἔχων,
Πόδα ἔθεσε πλησίον
Φωλεᾶς μυρμήκων, ὅτε
Εἰς αὐτῶν τὸ στόμ' ἀνοίγων
Τὸν ἐδάγκασεν ὀλίγον.

Ἵφ' ἐνὸς δηχθεὶς ἐκείνος
Πλὴν πρὸς πάντας ἐφορμήσας
Σύμπαν τὸ μυρμήκων σμήνος
Ἐξωλόθρευσε πατήσας.
Τότε δ' ὁ Ἑρμῆς ἐφάνη
Καὶ κτυπῶν τὸν ἄνδρα τοῦτον
Δόγον ἔλεξε τοιοῦτον.

„Καὶ λοιπὸν αὐθαδιάζεις,
Ἄσεβήσας πρὸς τὸ θεῖον,
Καὶ ἀδίκους ὀνομάζεις
Τὰς βουλὰς τῶν Ὀλυμπίων,
Ὁ ἀπόφασιν τριαύτην
Ἐκτελέσας κατὰ ζώων
Πάντων, πλὴν ἐνὸς, ἄνθρώπων;

Διδάσκωμεν τὴν ἀρετὴν
Ἀλλὰ δὲν πράττομεν αὐτήν.

Μῦθος 168.

Γέρων φυτεύων καὶ τρεῖς παῖδες.

Πρὸς γέροντα φυτεύοντα
Τρεῖς παῖδες εἶπον· „Γέρον,

Εἰπέ πρὸς τί συμφέρον
Φυτεύων κοπιᾷς ;
"Ἢ μήπως ἐκ τῶν δένδρων σου
Νὰ φάγῃς περιμένεις ;
Αὐτὰ τῆς ἐρχομένης
Ἑπάρχουν γενεᾶς.

Ἑπὲρ ἡμῶν, ὥς φαίνεται,
Ὡς ἀγαθὸς φροντίζεις·
"Ἢ μὴ καὶ σὺ ἐλπίζεις
Νὰ ζήσῃς ὥς ἡμεῖς ;
Τοὺς ἑκατὸν εὐχόμεθα
Νὰ ζήσῃς, νὰ περάσῃς,
Πλήν δύσκολον νὰ φθάσῃς
Εἰς ὃ ἐπιθυμεῖς·

Παρήλθε μὴν· ἐνέσκηψε
Λοιμὸς ἀνδρωποκτόνος
Ἐκ τῶν τριῶν ἀπόνως
Τοὺς δύο ἀφελών·
Μετὰ μικρὸν τὸν ἕτερον,
Πικροῦ θανάτου θυμα,
Τὸν ἔρριψε τὸ κύμα
Εἰς τὸν αἰγιαλόν.

Κ' ἐνιαυτοὶ παρήρχοντο,
Κ' ἐπέζησεν ὁ γέρων,

Κ' ἐλθοῦσαν ὦραν χαίρων
Ἦσπασθη ποδητήν·
Τὰ φυτευθέντα ἔφεραν
Καρπὸν, ὃ δ' ἐξ ἐκείνων
Ἐγεύθη μεγαλύνων
Τὸν μόνον Ποιητήν.

Ὁ Θάνατος τυφλὸς κρατεῖ
Δρεπάνην ἀπωλείας,
Καὶ μόνον δύματα ζητεῖ
Μὴ βλέπων ἡλικίας.

Μῦθος 175.

Λύχνος.

Ἐπὶ χρυσωτὴν λυχνίαν
Λύχνος ἔμπλεως φωτὸς
Ἔλεγε μ' ἀλαζονεῖαν·
„Πόσον εἶμαι ζηλωτός!
Φῶς ἀκτινοβόλον ἔχω
Φῶς ἀστέρος οὐρανίου
Κ' εἰς τὴν λάμψιν ὑπερέχω
Καὶ τὴν λάμψιν τοῦ ἡλίου.“

Ἄλλ' ἀτὴρ μικρὸς φυσήσας
Ἐσβεσεν ἑξαφανίσας
Μὲ πνοὴν ἐκείνον μίαν
Τὸν μωρὸν καυχηματίαν.
Ἄνδρωπὸς τις πλησιάσας
Τὸν ἀνῆψε καὶ γελάσας
Εἶπε· „Φέγγε καὶ μὴ λάλει·
Σοῦ ἢ λάμψις λάμψις ἄλλη·
Ὁ δὲ δίσκος τῶν ἀστέρων
Φέγγει, ἄσβεστον φῶς φέρων.“

Φίλει δόξαν, ἢ ὅποια
Διαμένει αἰωνία,
Καὶ δέν σβύνει ὡς ὁ λύχνος
Ὁ μηδὲν ἀφίνων ἔχνος.

Μῦθος 177.

Ἐχιδνα καὶ ἀλώπηξ.

Ἐχιδνα εἰς δέσμην ἀκανθῶν,
Δέσμην πλήρη πόνων καὶ παθῶν,
Εἰς τὸ ρεῦμα ποταμοῦ βαθεός
Κατεφέρετο ταχέως.

Ἡ ἀλώπηξ ἐπελθοῦσα
Ἐκραξεν, αὐτὰς ἰδοῦσα·
„Ὁ πλωτάρχης ἄξιος τοῦ πλοίου·
Ὅμοιος μετὰ ὁμοίου.“

Ἄνῆρ κακῆς προΐεσεως
Καὶ φαύλης διαΐεσεως
Ὅπου κακὸν τεκταίνεται
Ἐκεῖ ὁ πρῶτος φαίνεται.

Μῦθος 181.

Ἀλώπηξ καὶ δύο λαγωοί.

Εἰς πολύφυτον χωρίον
Ἡ ἀλώπηξ προχωροῦσα
Καὶ τοῦ δρόμου τῆς πλησίον
Δύω λαγούς ἰδοῦσα
Ἐν τῷ ἅμα πρὸς τ' ἄνωα
Ὡρμησεν ἐκεῖνα ζῶα.

Ἐμφροντις καὶ φοβουμένη
Μή τις ἐξ αὐτῶν ἐκφύγῃ
Μετὰ τάχους φερομένη
Ἀμφοτέρους ἐκυνήγει,

Κ' ἔσπευδεν αὐτοὺς νὰ φθάσῃ
Νὰ τοὺς φάγῃ νὰ χορτάσῃ.

Ὅμως ἔχον τὸ θηρίον
Πόλεμον κεκηρυγμένον
Κατὰ δύο ἐναντίων
Ἐκ μιᾶς κυνηγουμένων,
Ἐχασεν αὐτοὺς κρυφθέντας
Καὶ φυγόντας καὶ σωθέντας.

Ὁ νοῦς τοῦ μύθου ἐναργής·
„Πολλοὺς λαγοὺς ἂν κυνηγῇς
Τὸν χρόνον μάτην χάνεις,
Οὐδένα συλλαμβάνεις.“

Μῦθος 184.

Δύω φίλοι ἀπαντήσαντες ἄρκτον.

Δύω φίλοι ὠδοιπόρουν
Καὶ εἰς δάσος ἐπροχώρουν,
Ὅτε εἶδον, πλήρεις τρόμου,
Ἄρκτον ἀντικρὺ τοῦ δρόμου.

Ἐστρεψεν ὁ εἷς τὸ βῆμα
Πρὸς τι δένδρον παραχρῆμα

Καὶ ἀνέβη ἐσπευσμένως,
Ὅπου ἔμενε κρυμμένος.
Ὁ δ' ἐξαπλωθεὶς ὑπτίως
Κατὰ γῆς δέν ἐκινεῖτο,
Καὶ πολὺ ἐπιτηδεύως
Τὸν νεκρὸν προσεποιεῖτο.

Ἐπλησίασεν ἐκείνη
Κ' εἰς τὰ ὦτα, εἰς τὸ στόμα
Ἐσπευδε νὰ διακρίνη
Ἐὰν ζῇ αὐτὸς ἀκόμα·
Ἐπειδὴ, ὥς ἀπ' αἰώνων
Φανερόν, τὰς σάρκας ζώντων
Τρώγουσιν αἱ ἄρκτοι μόνον,
Ὅχι πτώματα θανόντων.

Εἰς στιγμὴν αὐτὸς ἀγρίαν
Τὴν ἀναπνοὴν ἐκράτει·
Καὶ ὁ δόλος κ' ἡ ἀπάτη
Ἐφεραν τὴν σωτηρίαν.
Ὡς νεκρὸν αὐτὸν ἀφεῖσα
Ἐφυγεν ἡ σαρκοβόρος,
Καὶ πρὸς σύσκιόν τι ὄρος
Ἐπροχώρησε στραφεῖσα.

Ἀπηντήθησαν οἱ φίλοι,
Ὁ τοῦ δένδρου δὲ ἡρώτα·
„Τί, ὦ φίλε, σοὶ ὁμίλει
Τὸ θηρίον εἰς τὰ ὦτα“;

Ὁ δὲ εἶπε· „Νὰ προσέχω
Εἰς τῶν ἄλλων τὴν φιλίαν,
Κ' εἰς τὸ μέλλον νὰ μὴ ἔχω
Σοὶ ὁμοίους συνοδίαν.“

Εἰς τὰ δεινὰ των ἀπαθῆς
Τοὺς φίλους ἂν δὲν βοηθῆς
Δὲν εἶσαι φίλος ἀληθῆς.

Μῦθος 189.

Ὅνος, βάτραχος καὶ ἀσπάλαξ.

Ὅνος τις μεμψιμοιρῶν
Ἐκραξε· „Τί λυπηρόν!
Ἄφοῦ ἐπλάσες, ὦ φύσις,
Ζῶον τέλειον τὸν ὄνον,
Ἐπρεπεν ἀκόμη μόνον
Κέρατα νὰ μᾶς χαρίσῃς.“

Βάτραχος ὑδροτραφῆς
Εἶπε πρὸς αὐτὸν στραφεὶς·
„Πλέον σου ἡδικημένον
Ἐπλάσεν ἐμέ ἡ φύσις,
Καὶ κεράτων ἄλλ' ἐπίσης
Καὶ οὐρᾶς ἐστερημένον.“

Ο ἀσπάλαξ κατηφής
Εἶπε πρὸς αὐτοὺς στραφεῖς.
„Ὅσοι ἔνεκα κεράτων
Καὶ οὐράς μεμψιμοιρεῖτε,
Διὰ τί δὲν θεωρεῖτε
Τὸν στερούμενον ὀμμάτων;“

Ὁ πρὸς μικρόν τι λυπηρόν
Κραυγάζων καὶ μεμψιμοιρῶν
Σιώπα παραβάλλων
Τὰ σὰ πρὸς τὰ τῶν ἄλλων.

Μῦθος 190.

Ἀλώπηξ καὶ γαλῆ.
Ἡ ἀλώπηξ πρὸς γαλῆν
Μὲ προπέτειαν πολλήν·
„Εἰς τὴν κεφαλὴν χιλίας,
Εἶπεν, ἔχω πανουργίας
Καὶ σωρὸν στρατηγημάτων
Μηχανῶν καὶ τεχνασμάτων.
Ὅμως σοῦ, γαλῆ ἀδλία,
Τίς ἦ πολυμηχανία“;
Ἡ δ' ἀπήντησεν· „Εγὼ
Φανερά ὁμολογῶ,

Ὅτι ἔχω μόνον μίαν
Τέχνην, ὅμως θαυμασίαν,
ἥτις καὶ τὰς σοῦ χιλίας
ὑπερβαίνει πανουργίας.“
Οὕτως εἶπεν ἡ γαλῆ,
καὶ ὠργίσθη ἡ κερδαλῆ,
κ' ἤρχισε φιλονεικία
τίς ὁ ἔχων τὰ πρωτεῖα.
Ἄλλ' ἐξαίφνης ὕλακῃ
τὰς διέκοψε κακῇ,
καὶ ὥς ἔφθασαν οἱ σκύλοι
εἶπεν ἡ γαλῆ· „ὦ φίλη,
δεῖξον τώρα τὰς χιλίας
τέχνας σου καὶ πανουργίας,
καὶ ἰδοὺ ἰδὲ τὴν μίαν
προκοπὴν μου καὶ σοφίαν.“
εἶπε ταῦτα κ' ἐν βροπῇ
ὄφθαλμοῦ ὥς ἀστραπῇ
εὗρεν ἄσυλον καλὸν
ἐπὶ δένδρον ὑψηλόν.
Ἡ δὲ ἄλλ' ὑποχωροῦσα
καὶ καταφυγὴν ζητοῦσα,
ὅπου θάμνος ἢ φραγμὸς
σπήλαιον ἢ χηραμὸς
ἔτρεχεν, ἐκρύπτετο,
Ἄλλ' ἀνεκαλύπτετο,
κ' ἔλαβεν ἐλεεινὸν
τέλος παρὰ τῶν κυνῶν.

Ἡ παροιμία ἡ κοινὴ
Τὴν ἔννοιαν δὲ δώσῃ·
„Ὅπου πολλοὶ οἱ πετεινοὶ
Ἀργεῖ νὰ ξημερώσῃ.“

Μῦθος 193.

Ἐλαφὸς ἄσθενής·
Ἐλαφὸς ποτε ἠσθένει
Κ' ἔκειτο ἐξαπλωμένη,
Καὶ μετὰ πικρίας πλείστης
Ἐκλαιον οἱ συγγενεῖς της·
Αἱ τὰ πέριξ κατοικοῦσαι
Ἐλαφοὶ αὐτὸ μαζοῦσαι,
Ἐσπευδον νὰ βοηθήσουν
Καὶ νὰ τὴν παρηγορήσουν·
Ἐπλημμύρει πᾶσαν ὥραν
Πληθος ἄπειρον τὴν χώραν·
Μία δὲ μετὰ τὴν ἄλλην
Μὲ συμπάθειαν μεγάλην
Ἐπλησίαζε τὸ στόμα
Εἰς τῆς ἀσθενοῦς τὸ στῆθος
Κ' ἔλεγε τὸ ἰδικόν της
Πρὸς συμφέρον καὶ καλόν της·
Ἀλλ' ὅποτε τελευταίως
Ἐξεπλήρουναν τὸ χρέος
Δὲν ἀπήρχετ' οὔτε μία
Χωρὶς πρὶν ἐν ἡσυχίᾳ
Νὰ μασήσῃ, νὰ δαγκάσῃ
Καὶ τὴν πεῖναν νὰ χερτάσῃ

Οὕτως εἰς ὀλίγον χρόνον
Τῶν γειτονικῶν λειμώνων
Ὅλ' ἡ χλόη κατεβρώθη
Καὶ τὸ δάσος ἐγυμνώθη.
Ἡ δ' ἀθλία τεθλιμμένη
Καὶ τροφῆς ἐστερημένη
Εἰς τὴν κλίνην τῆς ἐδύνης
Ἐνεκρώθη ἐκ τῆς πείνης.

Ἀφιλοκερδῆς φιλία
Εἶναι σήμερον σπανία.

Μῦθος 202.

Μαθηταὶ καὶ διδάσκαλος.

Ο διδάσκαλος, εἰς ζέστην μεσημβρίας ἀσυνήθῃ,
Κεφαλὴν βαρεῖαν κλίνων βαρμηδὸν ἀπεκοιμήθῃ.
Εἰς τὸ ἔδαφος ἡ ῥάβδος ἔπεσεν ἐκ τῆς χειρός του,
Καὶ ἀντήχ' εἰς τὸ σχολεῖον ὁ βαρὺς ῥογχαλισμός του.

Τὸν διδάσκαλον ἰδόντα τὰ καθήμενα παιδία·
„Ἴδου, εἶπον συναλλήλως, ἰδου ὥρα μακαρία.“
Κ' ἐγερθέντα χωρὶς κρότου ἐκ τῶν μισητῶν βρανίων
Τὸν διδάσκαλον ἀφῆκαν ἥσυχον εἰς τὸ σχολεῖον.

Μόλις ἦλθον εἰς τὸν δρόμον εἶπεν εἰς τῶν πρεσβυτέρων·
„Φίλοι μου, τὴν ὥραν ταύτην ἰδου ποῖον τὸ συμφέρον.
Τὰς στιγμὰς ὠφεληθῶμεν ποδητῆς ἐλευθερίας
Παίζοντες τοὺς στρατιώτας σύμπαντες μετ' εὐθυμίας
„Ζήτω, ζήτω“· στεντορείως ἔκραξαν μικροὶ μεγάλοι
Ἀλλὰ σιωπὴν ὁ ῥήτωρ εἰς τὸ πλῆθος ἐπιβάλλει.

„Πλὴν τὴν ἀρχιστρατηγίαν εἰς ἐμὲ συμφώνως δότε·
στρατηγὸς ἐγὼ θὰ ᾔμαι, σεῖς οἱ ἄλλοι, στρατιῶται.“

Ἀλλ' ἐνῶ αὐτὸς ἀκόμῃ ἐρῥητόρευε κ' ἐλάλει

Ἦχησε διὰ τοῦ πλήθους αἰφνιδίως φωνὴ ἄλλη·

„Λοχαγὸν πατέρα ἔχω καὶ ἀγωνιστὴν συγχρόνως·

Εἰς ἐμὲ λοιπὸν ἀνήκει ὁ βασιμὸς τοῦ ἡγεμόνος.“

Τρίτος εἶπεν· „Ἐγὼ εἶμαι, ὥς γνωστὸν πρεσβύτερός σας·

Ὡς πρεσβύτερος θὰ γείνω ἡγεμὼν καὶ στρατηγός σας.“

Ἦρχισε τοῦ πλήθους τότε ζωηρὰ φιλονεικία,

Κ' ἔσπευδε καθ'εἷς νὰ λάβῃ τὰς τιμὰς καὶ τὰ πρωτεῖα.

Ἀλλ' ἐνῶ αὐτοὶ τὸν χρόνον οὕτως ἔχανον ματαίως,

Ὁ διδάσκαλος ἡγέρθη ἐκ τοῦ ὕπνου τοῦ βασιέως·

Ἐλαβε τὴν βάρβδον πάλιν, καὶ μὲ χεῖρα βαρυτέραν

Ἐφερε τοὺς ἀτακτοῦντας εἰς τὴν τάξιν τὴν προτέραν.

Ἀκούσατέ μου, Ἕλληνες! Εἰς τὰ τῆς πολιτείας

Ἀφήσωμεν τὰς ἐριδας καὶ τὰς φιλοπρωτίας.

Κοινωφελῇ συμφέροντα τὸ πάθος καταστρέφει,

Καὶ εἰς κακὸν τὴν ἔκβασιν καὶ εἰς ζημίαν στρέφει.

Ἐν τοῖς διὰ τοῦ Ἡμερολογίου 1869 ἐκδομένοις ἐμοῖς εὐρίσκονται
τὰ ἑξῆς ἐσφαλμένα.

- 1) Ἐν τοῖς μουσικοῖς· τὰ τῆς 127 σελ. περιέχονται ἐν σελ. 125 καὶ
τάνάπαλιν.
2. Ζενζελε-ιμιν-ἀγάς· σελ. 389 ἐν τῇ σημειώσει, „Κατέγραψα τ ο ὕ τ ο ,
χρειάζεται αὐτὸ.
3. Ἐν ταῖς παρατηρήσεσι σελ. 643 στιχ. 7. „Ἄν ἐπιθυμῇτε δύνασθε
νὰ μ' ἐπισκεφθῇτε λοιπὸν καὶ ὅταν ἐπιθυμῇτε δύνασθε
νὰ με ἐπισκεφθῇτε καὶ ὅχι ὅτε“ — Ἐνταῦθα ἐλλείπουν τὰ
ὑπογεγραμμένα· φαίνεται δὲ παρελείφθη ὅλος στίχος, καὶ ὅτι αἱ
δύω λέξεις „ἐπισκεφθῇτε“ ἐπέφεραν τὴν παραδρομὴν.